

ført sine Forretninger, dog ikke saaledes, at den derved er kommet til noget Resultat. Der blev udnævnt to Commissairer fra det tydske Forbunds, og to fra dansk Side; deres Anskuelser om, hvor Grændsen burde drages, har været meget forskjellig; der er stillet en Forordning fra den tydske Commissairs Side, som jeg troer, jeg kan betegne som ubesviet; i alt Fald er det aldeles vist, at den Grændse, som de danske Commissairer have troet at burde drage efter de tilveiebragte Beviisligheder, er meget forskjellig derfra. Beretningen fra de danske Commissairer til den herværende Regjering er ikke indkommen, skjøndt den af Udenrigsministeriet daglig imødeses; dog maa det erindres, at de indgivne Indlæg, hvoraf Uddrag skulle gjøres, ere mange og overordentlig vidtløftige.

Barfod: Ja, da der ikke er fremkommet noget endeligt Resultat, kan et saadant naturligtvis ikke forelægges, og naar den ærede Premierminister ikke engang har det foreløbige Resultat, kan det jo heller ikke hjælpe at kræve ham for det. — Det forekom mig — det er imidlertid en Ubetydelighed —, at den ærede Premierminister tog fejl i Angivelsen af Antallet af de udnævnte Commissairer. Jeg veed ikke rettere, end at der var valgt tre Commissairer fra dansk Side; hvormange der var valgt fra tydsk Side, har ikke interesseret mig, men fra dansk Side var der, saavidt jeg mindes, valgt Obersterne Baggesen og Bülow, samt Professor Belschou. Uagtet der altsaa for Dieblicket ikke er fremkommet hverken noget endeligt eller noget foreløbigt Resultat, som kunde fremlægges for Thinget, saa tillader jeg mig dog yderligere at spørge den høitærede Premierminister, om han har nogen Formening om, hvor snart et saadant Resultat vil komme ham tilhænde, og om det ikke er hans Mening, naar det i sin Tid kommer tilveie, da at forelægge det for Rigsdagen.

Premierministeren: Det forholder sig aldeles rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand har bemærket, at der i sin Tid blev udnævnt tre Commissairer, Belschou, Baggesen og Bülow; men jeg bør dog derved bemærke, at Oberst Bülow ikke uafbrudt har taget Deel i Forretningerne, saa at egentlig kun de to til-

bageblevne Commissairer have stadigen deeltaget i Forretningerne. Det er ligeledes at bemærke, at, medens to Commissairer vare udnævnte fra tydsk Side, have disse tiltaget en tredie fra hollandsk Side, i alt Fald som velledende for dem, og jeg seiler neppe, naar jeg heri seer Anledningen til den store Forskel i Anskuelserne. Under de senere politiske Forhandlinger er Grændsespørgsmaalet forbeholdt. Kan det ikke anderledes afgjøres, er det ikke usandsynligt, at man maa forenes om en Afgjørelse ved Voldgift.

Barfod: Jeg maa tilstaae, at den sidste Deel af min Forespørgsel interesserede i det Mindste mig personlig i høiere Grad end den, der nu har faaet en Besvarelse af den høitærede Premierminister, som jeg for mit Vedkommende ikke kan finde utilfredsstillende. — I den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, som fra mange Sider er karakteriseret saaledes, at den næsten vækker større Vængstelse og Betænkelse ved hvad den ikke indeholder, end ved det, den indeholder, er der blandt andet yttret, at det er paatænkt at gjenoprette, at gjenoplive Ständerinstitutionen i Hertugdømmet Slesvig, vel at mærke ikke som tidligere, med en raadgivende, men med en besluttende Myndighed. Jeg holder nu ganske vist ogsaa fast ved, hvad der for et Dieblik siden blev yttret af den ærede Rigsdagsmand fra Beile (Lehmann), at den kongelige Kundgjørelse kun er en Bebudelse, ikke er noget Factum, og det kunde som en Følge deraf vel være, hvad jeg vil vedblive at ønske og at haabe saa længe som muligt, at denne Ständerinstitution for Slesvig, denne sørgelige Gjenganger fra den forsvundne Tid, aldrig fik Liv og Blod; men i den kongelige Kundgjørelse tales der imidlertid, som sagt, om den tidligere Ständerinstitutionens Gjenoplivelse. Nu har den kongelige Kundgjørelse ikke alene gjort den Forandring med Hensyn til Ständerinstitutionen, at denne fra en blot raadgivende skal blive en besluttende, men den har tillige gjort en anden Forandring, den nemlig, at Hertugen af Augustenborg er berøvet sin arvelige Virilstemme. Naar nu Regjeringen anseer sig berettiget til at gjøre denne Forandring, forekommer det mig at ligge meget nær, at slutte, at den kunde være ligesaa fuldt bes-